Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

►**B**

PADOMES DIREKTĪVA

(1968. gada 30. aprīlis)

par kopēju metodi, pēc kādas aprēķināt Līguma 97. pantā paredzētās vidējās likmes

(68/221/EEK)

(OV L 115 , 18.5.1968, lpp. 14)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►**A1**	Akts par Grieķijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un Līgumu pielāgojumiem	L 291	17	19.11.1979

▼B

PADOMES DIREKTĪVA

(1968. gada 30. aprīlis)

par kopēju metodi, pēc kādas aprēķināt Līguma 97. pantā paredzētās vidējās likmes

(68/221/EEK)

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 99. un 100. pantu,

ņemot vērā dalībvalstu valdību pārstāvju 1960. gada 21. jūnija Lēmumu, kas tika pieņemts Padomē,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ([1]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([2]),

tā kā kopš Līguma stāšanās spēkā pastāvīgi ir bijušas grūtības noteikt 97. pantā paredzētās vidējās likmes, kuru mērķis ir samazināt apgrozījuma nodokļu nastu, kas rodas, piemērojot kumulatīvo daudzpakāpju nodokļu sistēmu, un šīs grūtības kavē pareizu kopējā tirgus darbību; tā kā minēto nelabvēlīgo ietekmi vēl vairāk saasina muitas nodevu atcelšana Kopienā;

tā kā galvenajam mērķim, kāpēc turpmāk koriģēt kompensāciju un atlīdzību maksājumus, jābūt neitralizēt pašreizējās kumulatīvo daudzpakāpju apgrozījuma nodokļu sistēmas ietekmi uz starptautisko tirdzniecību un nodrošināt pēc iespējas labvēlīgākus apstākļus pārejai uz kopēju pievienotās vērtības nodokļa sistēmu; tā kā, ņemot vērā iepriekš teikto, šāda koriģēšana atbilst kritērijiem, kas atzīti dalībvalstu valdību pārstāvju 1960. gada 21. jūnija Lēmumā, kas tika pieņemts Padomē;

tā kā iepriekšminētās grūtības galvenokārt rodas tādēļ, ka dažādās dalībvalstīs minētās likmes tiek aprēķinātas pēc atšķirīgām metodēm;

tā kā tādēļ kopējā tirgus interesēs līdz laikam, kad visās dalībvalstīs būs ieviests pievienotās vērtības nodoklis, dažādās likmes jāsaskaņo, pieņemot kopējus un pamatotus noteikumus, kas nodrošinātu Līguma 97. pantā paredzēto ierobežojumu ievērošanu un ļautu pārraudzīt atbilstīgi noteiktas vidējās likmes;

tā kā, lai cik vien iespējams ņemtu vērā faktiskos apstākļus, kādos tiek ražoti konkrēti produkti vai produktu grupas, minētajos noteikumos jāparedz nodokļu indeksācija;

tā kā minētajos noteikumos jāsaglabā dalībvalstīm iespēja atsevišķos gadījumos noteikt nemainīgas likmes;

tā kā Komisijai jādod pilnvaras pēc apspriešanās ar dalībvalstīm pieņemt direktīvas, kurās noteikt procedūru kopējās aprēķina metodes piemērošanai;

tā kā, lai Komisijai būtu vieglāk nodrošināt vidējo likmju ierobežojumu ievērošanu, jānosaka, ka dalībvalstīm, pirms tās ievieš vai jebkā groza vidējās likmes, pēc pašu iniciatīvas jāiesniedz Komisijai aprēķini, ko tās veikušas pēc kopējās metodes,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

1. Ja kāda dalībvalsts saskaņā ar Līguma 97. pantu ievieš vai groza vidējo likmi tā, lai attiecībā uz importu vai eksportu kompensētu apgrozījuma nodokli, kas tieši vai netieši uzlikts kāda produkta vai produktu grupas ražošanai, tad tādu likmi aprēķina saskaņā ar šo direktīvu, ņemot vērā faktiskos ražošanas apstākļus.

([1]) OV C 10, 14.2.1968., 4. lpp.
([2]) OV 317, 28.12.1967., 9. lpp.

▼B

2. Šī direktīva neattiecas uz:

— vidējām likmēm, kādas pastāv šīs direktīvas spēkā stāšanās dienā, pat tad, ja tās izmantotas iepriekšējo nodokļu aprēķināšanai saskaņā ar 6. pantu,

— vidējo likmju korekcijām, kuru vienīgais iemesls ir vispārējas izmaiņas apgrozījuma nodokļa likmē,

▼A1

— vidējās likmes, kas ir spēkā Grieķijā pievienošanās laikā; šos noteikumus tomēr izmanto, lai novērtētu šo likmju atbilstību Līguma 97. pantam.

▼B

2. pants

1. Vidējā nodokļu nasta par produktu ir vidējais svērtais rādītājs, ko iegūst, ņemot vērā visus nodokļus par konkrēto produktu dažādās raksturīgās ražošanas stadijās, un ko attiecībā uz katru stadiju nosaka saskaņā ar 3. līdz 6. pantu. Nosakot vidējo svērto, ņem vērā to, cik svarīga ir konkrētā ražošanas stadija attiecībā pret produkta kopējo ražošanu.

2. Vidējā nodokļu nasta par produktu grupu ir vidējais svērtais rādītājs, ko iegūst, ņemot vērā visus nodokļus par attiecīgās grupas raksturīgiem produktiem. To, cik daudz raksturīgu produktu jāņem vērā, nosaka, pamatojoties uz produktu grupas lielumu. Vidējo nodokļu nastu par katru raksturīgo produktu aprēķina saskaņā ar 1. punktu. Nosakot vidējo svērto, ņem vērā to, cik svarīgi ir raksturīgie produkti attiecībā pret visas produktu grupas kopējo ražošanu.

3. pants

Aprēķinot nodokļus par produktu tā ražošanas pēdējā stadijā, var ņemt vērā visus nodokļus, kas līdz pēdējai stadijai uzlikti visiem pašizmaksā ietvertajiem faktoriem.

4. pants

1. Aprēķinot nodokļus par kādu produktu tā ražošanas priekšpēdējā stadijā, var ņemt vērā tos nodokļus, ko šajā stadijā uzliek izejmateriāliem, pusfabrikātiem un gataviem produktiem, ko izmanto pēdējā stadijā vērā ņemtos izejmateriālos, pusfabrikātos un gatavajos produktos vai citos pēdējā stadijā vērā ņemtos ražošanas faktoros vai elementos, ja nodokļu summa priekšpēdējā stadijā veido ne mazāk kā 3 % no gala produkta pārdošanas cenas, neieskaitot nodokļus.

2. Aprēķinot nodokļus par kādu produktu citās tā ražošanas stadijās, var ņemt vērā tos nodokļus, ko katrā no tādām citām stadijām uzliek izejmateriāliem, pusfabrikātiem un gataviem produktiem, ko paredzēts izmantot pēdējā stadijā vērā ņemtos izejmateriālos, pusfabrikātos vai gatavajos produktos.

5. pants

1. Ja par kādu jebkurā ražošanas stadijā vērā ņemtu faktoru vai elementu nodokļi iepriekšējās stadijās nav aprēķināti saskaņā ar 4. pantu, tad nodokļus par tādu faktoru vai elementu var palielināt pēc standarta likmes, kas ir 50 %. Tomēr, ja nodokļi par minēto faktoru vai elementu noteikti, piemērojot kādu īpašu likmi, tad pirms iepriekšminētās standarta likmes piemērošanas nodokļus pārrēķina pēc apgrozījuma nodokļa standarta likmes. Ja īpaša likme piemērota vienā vai vairākās iepriekšējās stadijās, tad nodokļus, kas aprēķināti, piemērojot tādu likmi, nepalielina par standarta likmi.

2. Tādā veidā par iepriekšējām stadijām aprēķināti nodokļi nedrīkst pārsniegt summu, kas tiktu iegūta, attiecīgajam faktoram vai elementam piemērojot 4. un 6. pantu.

▼B

6. pants

Ja attiecībā uz kādu dažādās ražošanas stadijās vērā ņemtu faktoru vai elementu pastāv vidēja likme, tad to var izmantot, aprēķinot iepriekšējos nodokļus par tādu faktoru vai elementu, ja tas nav pretrunā 97. pantam. Šo likmi piemēro, ja to pamato aprēķini, kas Komisijai iesniegti saskaņā ar 10. pantu.

7. pants

1. Ja kāda dalībvalsts par kādu produktu vai produktu grupu vidējo nodokli neaprēķina saskaņā ar 2. līdz 6. pantu, tad tādu nodokli var noteikt, izmantojot standarta likmi, kas atbilst 100 %, 75 %, 50 % vai 30 % no apgrozījuma nodokļa standarta likmes atbilstīgi tam, vai produkta vai produktu grupas faktori un elementi, ko var ņemt vērā pēdējā stadijā un kuriem piemēro apgrozījuma nodokļa standarta likmi vai palielināto likmi, sastāda attiecīgi 65 %, 50 %, 35 % vai mazāk kā 35 % no produkta vai produktu grupas pārdošanas cenas, neieskaitot nodokļus.

2. Tā aprēķināts nodoklis nedrīkst pārsniegt vidējo nodokli, kas tiktu aprēķināts, ja būtu piemērots 2., 3. 4. un 6. pants.

8. pants

Vidējās likmes noapaļo līdz nākamajam pusdecimālciparam uz augšu vai uz leju atkarībā no tā, vai iegūtās likmes decimāldaļa sasniedz vai nesasniedz 0,75 vai 0,25.

9. pants

Apspriedusies ar dalībvalstīm, Komisija vajadzības gadījumā var pieņemt direktīvu, kurā nosaka procedūru 1. līdz 8. panta piemērošanai.

10. pants

1. Ja kāda dalībvalsts plāno ieviest vai grozīt vidējo likmi, tad tā iesniedz Komisijai aprēķinu, kas izmantots vidējā nodokļa noteikšanai atbilstīgi 1. līdz 8. pantam.

2. Ja Komisija uzskata, ka nodoklis, kas ieviests pēc standarta likmes saskaņā ar 5. vai 7. pantu, pārsniedz minēto pantu 2. punktā noteiktos ierobežojumus, tad attiecīgā dalībvalsts Komisijai pēc tās pieprasījuma iesniedz aprēķinu, kas izmantots tāda nodokļa noteikšanai atbilstīgi 2., 3., 4. un 6. pantam.

11. pants

Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to savu tiesību aktu galvenos noteikumus, kurus tās pieņem jomā, uz ko attiecas šī direktīva.

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.